

BIBLIA

Az augusztusi elmélkedéseket a péceli SZIKÖR közösség tagjai (1. és 8.: Mlecsenkov Angel, 15.: Szekeresné Ági, 23. és 29.: Széplakiné Erzsi), a szeptemberieket a bányai közösség tagjai készítették.

Augusztus 1. — Évközi 18. vasárnap — Lk 12,13–21 — Az anyagi javak szolgálata

Ha valamikor, akkor napjainkban különös jelentősége van a Mammon szolgálatával kapcsolatos problémának. A pénz ördöge olyan társadalmi és gazdasági helyzetet teremtett, hogy szinte alig lehet ellenállni neki. Eltereli az ember figyelmét arról, hogy nem az anyagiakban, hanem Istenben kell gazdagodnia. Azt a csapdát kínálja fel elfogadásra, hogy lehet két úrnak is szolgálni. Mi viszont tudjuk, hogy csak egyetlen végső érték lehetséges: „Nem szolgálhatok az Istennek is, és a Mammonnak is” (Lk 16,13).

Ijesztő jelenség napjainkban a Mammon egyre inkább időt és energiát rabló hatása. Hosszú-hosszú évekkal ezelőtt örültünk annak, hogy minden második szombat, majd minden szombat szabadnap lett. Ezt az időt családra, közösségre, pihenésre lehet majd felhasználni, gondoltuk. Ma riadtan látom, hogy egyre több ember a napi 10-12 órás munka után már szombaton és vasárnap is teljes munkaidőben dolgozik, szolgál a Mammon hatalmának.

A Mammon ereje elérte, hogy az emberek rettegve féltik a munkahelyüket.

Ennek az a következménye, hogy a havi egy délutáni közösségi találkozóra sincs idejük, képtelenek ezt az időt erre a célra kiszakítani.

A pénzkeresésben megfáradt emberek elveszítik a Mammontól való szabadságukat. Ez okozza az embernek az életében a végső csalódást, a mulandóság teljes csődjét. Ezért kérdezzük meg magunktól:

Mennyi időt töltök pénzkereséssel? Ez mitől veszi el az időmet? Gondoltam már arra, hogy nem a Mammon szolgálatára lettem teremtve?

Augusztus 8. — Évközi 19. vasárnap — Lk 12,32–48 — Az irgalmas szeretet

A szeretetnek az emberre kell irányulnia, mert különben nem létezik Jézust szeretés. Ha pedig nincs az embert szeretésen keresztül Jézust szeretés, akkor nincs Isten szeretés sem.

A Szentháromság világán belül a Fiú szeretete úgy nyilvánul meg az Atya iránt, hogy teljesíti akarátát. Elvállalja a küldetést. Küldetésében hirdette az Atyától hallott tanítást. Pontosabban abban nyilvánul meg az Atyát szeretése, amit nekünk és értünk tett. Tanított minket, életet adott nekünk, életét adta nekünk, új népet szerzett. Azzal szerette az Atyát, hogy minket szeretett. Így tehát Jézus

szeretetének két iránya volt, az Atya és mi, emberek. De ennek a két irányultságnak egyetlen tartalma van: ugyanazok a cselekedetek az Atya iránt, és az irántunk tanúsított szeretettartalom. Ugyanez vonatkozik ránk is: nekünk is úgy kell szeretnünk, ahogyan Ő szeretett. Ez nemcsak a parancs teljesítésére és annak intenzitására érvényes, hanem az egyetlen vonatkozási irány tartalmára is. Tehát szeretnünk kell Istent is, embertársainkat is, de nem lehet két magatartásunk: egy az Isten-szeretésre, és egy másik az embertárs-szeretésre. Csak egyetlen magatartásunk lehet: az irgalmas szeretet sorozatos

gyakorlása. Ezzel az egyetlennel szeretjük az Istent és az embert is.

Az irgalom és a szeretet egymástól elválaszthatatlan. Ahol hiányzik a szeretetből fakadó irgalom, ott hiányos a szeretet. Nincs lehetőségünk az irgalmat zárójelbe téve szeretni. Istennek tetsző az, aki gyakorolja az irgalmas szeretet hat válfaját.

Pusztán a vágyaim átrendezése és a helyváltoztatás nem megoldás. Pusztán az, hogy az egyik faluból átköltözök egy másik faluba lakni, nem megoldás. Mi a megoldás? Az emberek iránti irgalmas szeretet gyakorlása.

Augusztus 15. — Nagyboldogasszony ünnepe — Lk 1,39–56 —

„...boldog vagy, mert hitted, hogy beteljesedik...”

A két, gyermeket váró asszony találkozásáról szól a mai Örömhír. Két jelentős nőalak van az evangéliumokban: Mária és Erzsébet, rajtuk kívül név szerint csak Mária Magdolnát, illetve Máriát és Mártát, a két testvért említik, hiszen a patriarchális társadalmakban a nők háttérben maradnak, nem tesznek semmi jelentőset, ami említésre méltó volna. *Csak* az otthoni teendővel, *csak* a ház körüli munkával, *csak* gyerekszüléssel, gyerekek gondozásával, nevelésével foglalkoznak. Ma úgy mondjuk: biztosítják a nyugodt háttérrel a férfiak társadalmi kötelezettségeihez, család-fenntartó munkájához.

Mária és Erzsébet is – valószínűleg – csak ezt a nyugodt háttér-életet élte. Most mégis előtérbe kerültek.

Mária nagyon fiatal. Még nem volt ideje felocsúdni a gyermekkor álmodozásaiból, máris történik vele olyasmi,

ami gyökeresen megváltoztatja az életét.

Erzsébet már idős, túl minden álmodozáson, vágyakozáson, belefáradva a munkás-dolgos háttér-életbe, a gyermekszülés és nevelés utáni vágyakozás boldogságáról lemondva.

Ekkor történik meg velük az emberi ésszel felfoghatatlan, megmagyarázhatatlan esemény, amit mi csodának hívunk, hiszünk: gyermeket várnak. Rendkívüli esemény mindkettőjük életében.

Vajon tudták-e, érezték-e rögtön, hogy Istennek, a Mennyei Atyának van terve velük? Az elfogadás öröme, a gyöttrő gondolatok ezrei mikor árasztották el, illetve hagyták el őket? Vagy nem is ebből az irányból kell megközeleltetni a kérdést? Lehet, hogy ők igenis kezdettől tudták, hogy Istennek terve van velük? Átadták magukat, belesi-

multak az isteni tervbe, alázattal meghajolva várták sorsuk beteljesedését?

Akárhogy volt is, a kérdésfelvetések, a választások, az átgondolás, a tudatos élet-ráhangolás, a döntéshozatalok éppoly boldoggá, lelkileg erőssé tesznek, mint a nyugodt belesimulás, az odaadottság. A befelé is figyelő, elcsendesedő ember ma is meghallja a szerető Atya hangját, észreveszi az életében Isten tervét. Hittel abban, hogy ez beteljesedik, önmagunkban hordozva Jézust, bármilyen nehéz, sziklás és meredek úton is elindulhatunk, továbbléphetünk.

A csodák, a Szentlélek ujjongásai bennünk, a mai világban is lehetségesek. Ha nem bonyolítjuk túl az életünket, s a szolgáló szeretet egyszerű, tiszta útját járjuk, kikerülve a csapdákat és buktatókat, a tudatos odaadottság vállalásának csodájában élhetünk, és Isten-dicsőítők lesznek szürke hétköznapjaink.

Augusztus 22. — Évközi 21. vasárnap — Lk 13,22–30 —**„Igyekeztek bejutni a szűk kapun!”**

Jézus Jeruzsálem felé tart tanítványaival. Sok városon és falun át visz az útjuk.

Mindenütt, ahol megállnak pihenni, Jézus tanítja a köréje sereglő népet, hiszen vándorlásának fő célja ez.

Egy ilyen alkalommal az egybegyűltekek közül valaki – akit az üdvözülés nehézsége izgatott – fölteszi a kérdését: „Uram, kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?” Ő így felel: „Igyekeztek bejutni a szűk kapun, mert mondom nektek, sokan akarnak majd bejutni, de nem tudnak.” A családátya-hasonlaltal érteti meg magát: ő éjjel fölkel, és bezárja az ajtót, a kinnrekedteket pedig már nem bocsátja be.

Érdekes megfigyelni, hogy válasza további részét már a kérdezőre vonatkoztatja: „Ti akkor kinn maradtok és zörgetni kezditek az ajtót...”

Hiába minden magyarázkodás a kinnrekedtek részéről, a mentegetőzés, hogy ismerték őt, előtte ettek-ittak, a vallási, honfitársi együvé tartozás bizonygatása.

Ez a külső kapcsolatokra való hivatkozás kevés. A családátya több mint hajthatatlan. Igen kemény ítélettel él: „Távozzatok tőlem mind, ti gonosztevők.”

Aki eddig elsőnek hitte magát (külső cselekedetei alapján, és meg is kapta érte a világ elismerését), most azon kapja magát, hogy az utolsók közé sorolták. Akikről pedig ő azt gondolta, hogy utolsók, előtte mehetnek be a szűk kapun.

Gondoljunk bele a kinnrekedtek helyzetébe. Sorsuk visszafordíthatatlanná vált. A trauma nem dolgozható fel. Keserűség és düh keríti hatalmába

őket, ami a tehetetlenség kínjával párosul. Ebben a helyzetben már csak a sírás és a fogak csikorgatása marad. Még elképzelni is borzasztó ezt a kiúttalanságot.

Nem elég csak ismerni az Atyát, és szájjal hirdetni. Nem mind, aki mondja: „Uram, Uram!”, jut be a mennyek országába. Jézus az ilyen önelégültek hitét akarja megingatni.

Nézzünk önmagunkba! Mennyire önelégült a mi hitünk? Van-e bennünk kellő önismeret saját „rangsorbeli helyünket” illetően? Az egyházi előírások betartásával még nincs biztosítva az üdvösségünk. Bízunk-e a kafarnaumi százados alázatával és hitével?

Jóságos Tanítónk, adj nekünk elég erőt, hogy még visszafordíthassuk életünket a keskeny útra!

Augusztus 29. — Évközi 22. vasárnap. — Lk 14,1.7–14 —**A törvénynél fontosabb az irgalom**

Jézus nem véletlenül fogadja el szombati napon az előkelő, nemzeti párthoz tartozó, elkülönült (farizeus) vendégségbe szóló meghívását. Eddigi tevékenységét jól ismerve elutasították tanításait, mivel Jézus fölébe emelte magát törvényeiknek.

Itt is kitűnik bizalmatlanságuk Jézus iránt: „szemmel tartották”. Az az érzésünk, mintha kifejezetten provokáció készülne a vízkóros megjelenésével (nem tartozott a meghívottakhoz). Jézus nem hagyja magát provokálni, kérdésével elébe megy a vádaskodóknak. Nem mintha választól tette volna függővé cselekedetét, mégis megkérdi: „Szabad-e szombaton gyógyítani?” Nincs válasz. Menten meggyógyítja, és elbocsátja a beteget. Ezzel a cselekedetével is megragadja az alkalmat, hogy a

gőgös, képmutató egybegyűlteket oktassa.

Az irgalmasság cselekedete – irányuljon az emberre vagy állatra –, az Ő szemében többet ér a törvénynél. Irgalmasságot akar, és nem áldozatbemutást!

A tőlünk segítséget kérőnek nem helyezhetjük elébe liturgikus cselekedeteinkhez való ragaszkodásunkat. Ha a barátom házat épít, és segítséget kér, nem utasíthatom el azzal, hogy vasárnap az Úr napját kell megszentelnem.

A szelíd és alázatos szívű Jézus nehezen viseli a farizeusok külsőséges elvárásait. Miután észrevette, hogy a meghívottak válogatják a főhelyeket, ismét oktatja őket a lakodalom első helyére telepedettek tanulságos példájával. Fordított vendégbarátság esetén, ami-

kor nem mi vagyunk a meghívottak, hanem mi fogadunk vendéget, ne azokkal tegyük ezt, akik visszahívnak, hanem a szegényeket, az elhagyottakat, a betegeket hívjuk meg, akik nem tudják viszonozni.

Jézus tudta, mi tesz boldoggá bennünket: az a viszonzatlanul maradt adás, amelynek nyomán hála sugárzik felénk a megajándékozott szeméből. Ha képesek leszünk teljesen önzetlenül adni a szükségét szenvedőnek, megtapasztalhatjuk annak kézfogásában, kiolvashatjuk szeméből azt a boldogságot, amely bennünket is boldogít!

Ha már tapasztaltunk hasonlót, tudjuk, hogy ezekért a pillanatokért érdemes élni.

Szeptember 5. — Évközi 23. vasárnap — Lukács 14,25–33 — Kizárólagos tanítványság

Az ember tartozik valakikhez, birtokol valamiket, kötődik valahova. Ezek támaszok. Igaz viszont, hogy sokkal nagyobb jelentőséget tulajdonítunk nekik, mint amennyire megtartanak bennünket. Ezer szállal fűzzük fel magunkat, egyensúlyozva közöttük, hogy egyik se sérüljön, és ne okozzon nekünk feladatot, kellemetlenséget. Életünkben előfordult már mindenféle bonyodalom, megoldhatatlannak tűnő gubancok, amelyek azt bizonyítják, hogy az egyensúlyozás legtöbb esetben nem sikerül. Sokszor az örök élet feltételeként éljük meg emberekhez vagy tárgyakhoz való

kapcsolódásunkat. Mintha elkísérnének bennünket mindenhol, mintha a boldogságunk szilárdsága rajtuk múlna. Személyek, tárgyak, belső építmények, harcok, győzelmek, hiedelmek.

Jézus jól ismeri ezeket a begyűjtött vagy kapott „kincseinket”. (Mi ismerjük-e őket?) Nem becsüli alá őket. Nem mondja, hogy ezek semmit sem érnek, dobd el. Cserét ajánl. Van valami, ami mindezzel felér. Valami, ami csak kizárólagosan birtokolható. Ami valóságos támasz, és elkísér mindenhol. Kifejezetten nem mondja Jézus ezt sem, de ki lehet olvasni a betűk mögül. Tehát cse-

rét ajánl. A cserében nem alkuszik. Az egyik oldalon a tanítványság, a másik oldalon minden egyéb.

Soha semmiféle iskola, tanító nem igényelt annál többet tanítványaitól, mint eljágni az oktatásra, megtanulni a feladatot, beszámolni, vizsgát tenni róla. Slussz.

Jézus olyan tanítványokat akar, akik miközben tanulják a feladatot, egész lényükkel vizsgálják. Olyan tanítványokat, akik minden kötődésük szálát egybefonva, hozzá kötik magukat. Ennél kevesebb áldozat alkalmatlanságot mutat.

Miért ilyen igényes Jézus? Miért nem elégszük meg a más tanítókra jellemző elvárásokkal?

Talán azért, mert Jézus tanítványává lenni minden egyéb életnél értékesebb az ember és az emberiség számára. Talán azért, mert a félig elszakított szálak veszélyesek. Olyan veszélyesek, mint a félig megépített torony, a félig elkezdett harc. Veszélyt jelent a kötél másik végén élő viszonyulása miatt. A teljes elszakadásban nem érheti a tanítványt

sérülés, hiszen szabad már. Szabadon dönt. Tetteit Jézushoz, nem pedig a másik emberhez, esetleg tárgyhoz igazítja. Nyugodtan vállalhatja a „Gyűlölsz engem! Hát ez a szeretet?” vádat, mert tudja, igazodási pontjának kötelét nem akárkihez, akármibe kötötte. Nyugodtan vállalhatja a mindennap előforduló keresztbe tevéseket is, hiszen környezetünk nem könnyen mond le arról a lehetőségről, hogy a kötél végén van, akit táncoltasson, s ha

ez elveszni látszik, akkor kitör a botrány.

Van tehát választási lehetőségünk. Az egyik oldalon a Jézus általi irányítottság, a tanítványság, a másik oldalon a minden egyéb általi irányítottság, ezer, sokszor egymásnak ellentmondó kívánnalommal.

Csak úgy ne járjunk, mint az a számar, amelyik nem tudta eldönteni, hogy széna vagy szalma legyen-e az ebédje, és éhen halt.

Szeptember 12. — Évközi 24. vasárnap — Lk 15,1–32 — Mindenképp Isten szárnyai alatt

Bár kétezer éve történtek az események, és Jézus a választott nép fiainak okulására hozta fel ezeket a történeteket példaként, mégis teljesen időszerű, ránk is vonatkozó intelmeket tartalmaznak, mint mindig. Bármelyik esendő, veszendő szereplővel azonosítani tudjuk magunkat.

Először is, vajon ki mentes a farizeusi magatartástól? Vagyis az ítéletalkotástól. Attól a gondolattól, hogy ez és ez az illető milyen utolsó módon viselkedik, megérdemelné, hogy... Ki az, aki nem helyezi el magát egy bizonyos sorban, ahol vannak hátrább állók? Én vagyok az a farizeus, akinek a jézusi fedés szól.

Az elveszett bárány is én vagyok, ha elfelejtem, hol van a biztos helyem, kik között, kinek a pástorolása érvényes rám. Hajt a kíváncsiság, a kalandvágy, egy nagyobb, más ízű falat utáni vágy, a szakadék felé. A bárányok közösségének védő koszorúját könnyedén kikerülöm, nem értékelem annyira, hogy érdemes legyen velük maradni. A farkas ellen a nyáj között maradás véd meg. Szeretetem célt tévesztett.

Én vagyok az elgurult dragma, amikor lapulok valami meleg, védett helyen. Haszontalan vagyok a gazdám

számára. Kényelmem vagy vélt biztonságom féltése mozdulatlaná tesz. Nem vagyok benne a körforgásban, kihúzom magam a feladatok alól. Nem vagyok lelkes, tetterre kész, bizakodó, és biztató. Értékeimet meg akarom tartani magamnak. Szeretetem alszik.

Jézus mozdul helyettem, vagy inkább értem. Mindent átnéz, mindent felforgat körülöttem, hogy bégessem, sirjam el magam, vagy csillanjon meg rajtam valami fény. Drukko! neki az egész mennyei birodalom. Értem drukkol Jézusnak, hogy aztán felharsogjon a HURRÁ, MEGVAN!!! kiáltás.

Egy esetben nem mozdul értem Jézus. Akkor, ha tiszta fejjel vettem más irányt, úgy, mint a tékozló fiú. Ha szeretetemet magam felé fordítottam, teljesen. Hagyja, hogy megjárjam az utat. Elejétől a végéig. Hagyja, hogy átéljem elhagyatottságomat. Kívárja, hogy magamtól rájöjjelek, merre van a visszaút, és elinduljak rajta. Hagyja, hogy tanuljak a helytelen döntésekből, hogy átértékeljem az életem, a körülményeim, a hozzám közel állókat. Kívárja, hogy mindezek után értékeljem magam, legalább annyira, hogy a legkisebb helyre méltónak találjak. Várja a tudatos, önálló döntést, a tudatos, önálló cselekedetet. Vár. Rám vár.

Ha az eddig felsoroltak között nem találtam meg magam, akkor az otthon maradt fiúban bizonyosan benne vagyok. Abban az esetben mindenképpen, ha munkámat nagyon fontosnak, értékesnek, el nem hagyhatónak élem meg. Ugyanakkor unom, és legszívesebben én is csatlakoznék az önfeledten játszó, nemtörődöm emberekhez. Mindent vállallok, de semmit nem végzek el rendesen, csak olyan hamarjában, felületesen, oda nem figyelve. Tudom, vannak elképzeléseim arról, hogy mit érdemlek a hűségemért, amibe kis híján belerokkantom már, hiszen oly nehéznek érzem. Zúgolódó lélekkel élem napjaimat, teszem a kötelességemet, közben azt figyelem, hogy más mit nem tesz. Szeretetem feltételhez kötött. Ki kell érdemelni.

Milyen jó, hogy Jézus minden esetre adott megoldást. Milyen jó, hogy Jézus mindenre figyelmes, észrevesz minket, bárhol legyünk is. És milyen szerencse, hogy olyan Édesapánk van, akinek minden gyermeke egyformán a szíve csücske, lett légyen az farizeus lelkű, butuska-barika, csendben lapító dragma, elköszönő, kicsapongó vagy honn maradó fiú, leány.

Milyen jó, hogy én is a szíve csücske vagyok!

Szeptember 19. — Évközi 25. vasárnap — Lk 16,1–13 — Egy síkon a szolgatársakkal

Az intező szolgatárs. Ugyanazon a síkon mozog, mint a többi szolga. Csak a máséban, a gazda dolgaiban van ténykedési területe. Nincs saját vagyona. A gazda vagyonát védi, vagy éppen tékozolja. Beosztja, vagy szétszórja. A gazda bizalmával él, vagy visszaél. A szóban forgó intező rendre az utóbbiakat választotta. Talán elfelejtette, hogy egyszer a körmére néznek? Talán azt gondolta, élhet, ahogy akar? Talán azt hitte, az övé az, amit a gondjaira bíztak?

Úr csak egy van, mi pedig szolgatársai vagyunk egymásnak. Nem a sajátunk, amit kezelünk, amit használunk, vagy éppen szétszórunk. Kölcsön kaptuk, hogy hasznára legyünk vele az Úr szolgáinak. Minden körülöttünk létező

holmi, bennünk felhalmozott tudás, időcseppjeink, a fületlen gombtól az értékes kincsig minden a semmibe hull, ha nem állítottuk a szeretet szolgálatába, ha nem arra használtuk, hogy valakinek jobb legyen általa.

A történet intezőjével együtt mi is sokszor választottuk a második megoldást. Tékozoltunk. Az Úr bőkezűségét, bizalmát félreértettük. Azt hittük, van valami, ami a miénk, ami felett rendelkezési jogunk van. Azt hittük, létezik olyan dolog, amit kedvünk szerint arra használunk, amire akarunk. Nincs olyan dolog. Még arról a föld darabkáról is, ami a lábam alatt van, és telekkönyvileg a nevemen, bármikor leráz-

hat egy földrengés. Micsoda elbizakodott dölyf azt gondolni, hogy az enyém.

Most már mindegy, mi volt, mi nem, tény, hogy sok minden pocsékba ment. Ez még nem lenne olyan nagy baj (?), mert maradt bőven a ránk bízott vagyonból. A baj ott van, hogy kitudódott. Az Úr megtudta, mit tettem. Az Úr mindent megtud. Előbb vagy utóbb, de mindent megtud. Szembesít azzal, hogy mindent tud rólam. S most valamit tenni kéne azzal, ami már nincs. De nem lehet. Ami nincs, azzal nem lehet tenni semmit.

Jézus azt tanácsolja, vagy inkább tényként közli, hogy van egy, egyetlen egy megoldás. Irányt kell változtatni. Eddig a felhasználható anyagi javak álltak figyelmem középpontjában,

most szolgatársaim felé kell fordulnom. Az adóstársaim felé. Beszélgetni kell velük. Érdeklődni az Úr felé felhalmozott adósságaikról. Közel sem taroznak annyival, mint én, ezért nem lehetek velük fennhéjázó. A saját butaságomból tanulva megértem gondjaikat,

könnyíték kétségbeesett lelkükön, és vigasztalom őket. Ha már az Úrnál elfogyott a becsületesem, megpróbálom a velem egy síkon élők bizalmát megnyerni azzal, hogy magamról elfelejtkezve, teljesen együtt érző leszek velük. Egyetlen esélyem arra, hogy újra

bizalmába fogadjon a Gazda, hogy sorsközösséget vállalok a többi szolgálival. Többé nem véhetem el a lépést, mert az életemmel játszom, és nem tudom, meddig tart a játékidő.

Nagyon szeretném a játékszabályokat mindvégig betartani.

Szeptember 26. — Évközi 26. vasárnap — Lk 16,19–31 —

Hogyan szabaduljunk meg ürességünktől?

A gazdagnak nincs neve. A koldusnak van. Talán úgy is fogalmazhatunk, hogy a rászoruló személyesen ismerik az égiek.

A gazdag ember is ismerte Lázárt. Nem takarózhat azzal, hogy nem tudott róla. A kínlódások közepette tesz erről tanúságot. Sőt, a túlvilágon is szeretné kihasználni annak szolgálai, alacsonyabb rangú állapotát. Hiába látja a kettőjük közötti bánásmód különbségét. A halál nem hozott benne felfogásbeli változást.

Halál. Lázár szinte észre sem veszi, mert olyan sürgés-forgás kezdődik körülötte, a gazdag viszont „átéli” a halálát, eltemettetését.

Igaz, hogy Jézus elrettentő példának szánta e történetet, mégis sokban hasonlítunk mindkét szereplőhöz.

Kiszolgáltató helyzetünkben mindent eltűrünk, és a legkisebb segítséget is szívesen fogadnánk, ami a teljes kilátástalanságot vagy a szenvedést valamiképp enyhítené.

Ha jólétben élünk, hajlamosak vagyunk még a morzsáinknak is nagy jelentőséget tulajdonítani. Semmit nem adhatunk másnak, mert mindenre nagy szükségünk van. Így teljes a körülöttünk felhalmozott mindenség. A hiányérzetet, amit a szeretetünk hiánya okoz, apróságok halmazával töltögetjük, de természetesen az Úr annál nagyobb, minél nagyobb a kupac. A végén már akkora lesz az üresség bennünk, hogy éget. Akkor sem magunkban találjuk meg a hibát (azt hisszük, hogy a megoldás nem a mi kezünkben van), hanem a kö-

riülményekben. Oldja meg más a gondot, ugorjon más valaki, és húsító szeretettel könnyítsen rajtunk. Majd a menyeeiek, majd a férjem, majd a szomszédom, majd a testvérem Krisztusban. Majd ha ő másképp viselkedik, és megteszi ezt meg ezt, akkor én megkönnyebbülök.

Ha nálam „magasabb” valakivel kerülök kapcsolatba, akkor előadom a jófiút. A családjáért aggódó anyát, apát, testvért. Hátba leesik valami, hátha az ő tehetségéből gyarapodhatok.

A példázat befejezéséből kitűnik, hogy ezt a helyzetet senki nem tudja megoldani, ugyanakkor nincs mentsé-

ge senkinek, aki ilyen helyzetbe hozta magát. Van idő a megoldásra, és van útmutató a kellő időben. Mindenkinek, mindenhol. Csak magunkra vessünk, ha ezeket a lehetőségeket kihasználatalanul hagyjuk.

Mint például a kapunk előtt vagy máshol élő, vagy éppen halni készülő Lázárokat, az árvákat, az éhezőket, a betegeket, a szomorkodókat, a rabokat, s a testvérekben lakó Jézust. Ha találkozni szeretnénk vele, még időben, akkor e kicsinyek között keressük. S az űr egyszerűen betöltődik étellel.

